

Република Србија
Привредни апелациони суд
7 Пж. 7958/14
22.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Ђурице, председника већа, судије Слободанке Виденовић и судије Јасминке Обућине, чланова већа, у правној ствари тужиоца "Беобанка" АД у стечају Београд, ул. Зелени венац бр. 16, против туженог Стечајна маса „Спорт Стар“ АД из Београда, ради утврђења, вредност предмета спора 1.447.839,68 EUR-а, 173.074,21 УСД-а и 29.266.269,77 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 31 П. 4314/14 од 30.09.2014. године, у седници већа одржаној дана 22.04.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба тужиоца изјављена против става I пресуде Привредног суда у Београду 31 П. 4314/14 од 30.09.2014. године, као недозвољена.

II Делимично се ОДБИЈА жалба тужиоца и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Привредног суда у Београду 31 П. 4314/2014 од 30.09.2014. године у делу става II изреке којим је одбијен као неоснован тужбени захтев за износ од 15.740,37 EUR-а са каматом према стопи коју прописује Централна европска банка почев од 26.06.2001. године до исплате.

III ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Привредног суда у Београду 31 П. 4314/14 од 30.09.2014. године у делу става II изреке којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди као основано потраживање у износу од 23.272,37 EUR-а са каматом према стопи коју прописује Централна европска банка почев од 26.06.2001. године до исплате, као и у делу у коме је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди потраживање на име камате по стопи Централне европске банке на износ од 1.408.827,04 EUR-а почев од 02.02.2005. године до исплате, на име домицилне камате на износ од 173.074,21 УСД-а почев од 02.02.2005. године до исплате и законске затезне камате на износ од 29.266.269,77 динара почев од 02.02.2005. године до исплате и ПРЕСУЂУЈЕ:

УТВРЂУЈЕ СЕ основаним потраживање тужиоца према туженом у износу од 23.272,37 EUR-а са каматом према стопи коју прописује Централна европска банка почев од 26.06.2001. године до исплате као и за камату по стопи Централне европске банке на износ од 1.408.827,04 EUR-а почев од 02.02.2005. године до исплате, на име домицилне камате на износ од 173.074,21 УСД-а почев од

02.02.2005. године до исплате и на име законске затезне камате на износ од 29.266.269,77 динара почев од 02.02.2005. године до исплате.

IV Обавезује се тужени да тужиоцу плати трошкове другостепеног поступка у износу од 164.958,00 динара у року од 8 дана.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Привредног суда у Београду 31 П. 4314/14 од 30.09.2014. године, ставом I изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је утврђено потраживање тужиоца према туженом у износу од 1.408.827,04 EUR-а са каматом према стопи коју прописује Централна европска банка почев од 26.06.2001. године до 02.02.2005. године у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, утврђено је потраживање тужиоца према туженом у износу од 173.074,21 УСД-а са домицилном каматом почев од 26.06.2001. године до 02.02.2005. године у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и утврђено је основаним потраживање тужиоца према туженом у износу од 29.266.269,77 динара са законском затезном каматом почев од 26.06.2001. године до 02.02.2005. године. Ставом II изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев у делу у коме је тужилац тражио да се утврди основаним потраживање према туженом у износу од 39.012,64 EUR-а са каматом према стопи коју прописује Централна европска банка почев од 26.06.2001. године до исплате, као и у делу у коме је тужилац тражио да се утврди потраживање на име камате по стопи Централне европске банке на износ од 1.408.827,04 EUR-а почев од 02.02.2005. године до исплате, потраживање на име домицилне камате на износ почев од 173.074,21 УСД-а почев од 02.02.2005. године до исплате и законске затезне камате на износ од 29.266.269,77 динара почев од 02.02.2005. године до исплате. Ставом III изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати износ од 510.000,00 динара.

Благовременом жалбом тужилац побија наведену пресуду у ставу I и II изреке због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. У смислу навода из жалбе предлаже да Привредни апелациони суд ожалбену пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да исту преиначи и утврди целокупно потраживање тужиоца. Тражио је трошкове другостепеног поступка.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде, у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба тужиоца делимично основана.

Побијана пресуда донета је без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању правилно и потпуно утврђеном од стране првостепеног суда, предмет тужбеног захтева је утврђивање основности потраживања тужиоца према туженом, а које је оспорено у стечајном поступку који се води над туженим, и то у износу од 1.447.839,68 EUR-а са каматом према стопи Централне европске банке рачунајући од 26.06.2001. године до исплате, затим у износу од 173.074,21 УСД са домицилном каматом рачунајући од 26.06.2001. године до исплате и износ од 29.266.269,77 динара са законском

затезном каматом почев од 26.06.2001. године. У току поступка као неспорно је утврђено да је тужиоцу решењем истог суда Ст. 2488/99 од 30.10.2003. године оспорено потраживање, да су парничне странке закључиле Уговор о издавању банкарске гаранције, Уговор о уступању потраживања, Уговор о отварању неопозивог документарног акредитива, Уговоре о издавању гаранције за обезбеђење уредног враћања зајма бр. 54 и 55, Уговор о краткорочном кредиту, Уговор о куповини обвезница бр. 322 као и Анекс уз наведени уговор, Уговор о куповини обвезница бр. 427 као и Уговор о авалирању бланко менице за обезбеђење уредног враћања кредита бр. 524. Неспорно је и да је тужени преко тужиоца (банке) извршио плаћања према иностранству, те да није измирио обавезе на име провизије. На спорну околност висине потраживања, изведен је доказ вештачењем на основу кога је утврђено колика је висина потраживања тужиоца по основу сваког уговора. Вештак је дао мишљење да тужени није приложио ни један доказ да је тужиоцу извршио плаћање на име наведеног дуга.

Из допунског налаза вештака од 31.07.2007. године утврђено је да је исти дат на околност да ли је потраживање које је предмет спора и предмет Уговора о уступању потраживања са „Инвест фином“, те је на основу истог утврђено да потраживања која чине предмет спора и вештачења у овој парници нису предмет уступања потраживања са наведеним привредним друштвом.

Како тужени до закључења расправе није доставио ни један доказ да је потраживање тужиоцу измирио нити да је на неки други законом прописан начин престало да постоји иако је на њему био терет доказивања у смислу члана 223. Закона о парничном поступку, то је суд одлучио као у ставу I изреке ожалбене пресуде којим је делимично усвојен тужбени захтев, па је утврђено потраживање тужиоца према туженом у износу од 1.408.827,04 EUR-а са каматом према стопи коју прописује Централна европска банка почев од 26.06.2001. године до 02.02.2005. године у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, утврђено је потраживање тужиоца према туженом у износу од 173.074,21 УСД-а са домицилном каматом почев од 26.06.2001. године до 02.02.2005. године у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и утврђено је основаним потраживање тужиоца према туженом у износу од 29.266.269,77 динара са законском затезном каматом почев од 26.06.2001. године до 02.02.2005. године. Ставом II изреке је првостепени суд одбио, као неоснован, тужбени захтев у делу у коме је тужилац тражио да се утврди основаним потраживање према туженом у износу од 39.012,64 EUR-а са каматом према стопи коју прописује Централна европска банка почев од 26.06.2001. године до исплате, као и у делу у коме је тужилац тражио да се утврди потраживање на име камате по стопи Централне европске банке на износ од 1.408.827,04 EUR-а почев од 02.02.2005. године до исплате, потраживање на име домицилне камате на износ почев од 173.074,21 УСД-а почев од 02.02.2005. године до исплате и законске затезне камате на износ од 29.266.269,77 динара почев од 02.02.2005. године до исплате

Погрешно је првостепени суд одлучио када је одбио, као неоснован, тужбени захтев у делу у коме је тужилац тражио да се утврди основаним потраживање према туженом у износу од 23.272,37 EUR-а са каматом према стопи коју прописује Централна европска банка почев од 26.06.2001. године до исплате и у делу у коме је тужилац тражио да се утврди потраживање на име камате почев од 02.02.2005. године до исплате.

Првостепени суд је приликом одлучивања из чињеница које је утврдио извео неправилан закључак о постојању других чињеница на којима је заснована пресуда, из ког разлога су се стекли услови за преиначење првостепене пресуде у делу става II изреке, на основу члана 394. став 1. тачка 2. и 3. Закона о парничном поступку. Наиме, имајући у виду да је у предмету истог суда по тужби за главно мешање, утврђено основаним потраживање Републике Србије према овде туженом, као дужнику, за износ од 39.012,64 EUR-а са каматом према стопи коју прописује Централна европска банка почев од 26.06.2001. године до исплате а што је тужилац дужан да призна и трпи а све у складу са чланом 3. Закона о регулисању односа између СРЈ и правних лица и банака са територије СРЈ које су првобитни дужници или гаранти према повериоцима Париског и Лондонског клуба, то првостепени суд налази да тужилац не може да потражује наведени износ од туженог те да је, у конкретном случају, дошло до законске цесије на Републику Србију за износ од 39.012,64 EUR-а са каматом према стопи коју прописује Централна европска банка почев од 26.06.2001. године до исплате.

Међутим, тужилац је поднеском од 23.02.2007. године из наведеног разлога и прецизирао тужбени захтев на износе: 1.447.839,68 ЕУР-а са домицилном каматом рачунајући од 26.06.2001. године до исплате, 173.074,21 УСД-а са домицилном каматом рачунајући од 26.06.2001. године до исплате и 29.266.269,77 динара са законском затезном каматом почев од 26.06.2001. године до исплате, чиме је умањио своје потраживање према туженом за износ од 23.272,37 ЕУР-а које представља део потраживања Републике Србије. Наиме, тужилац је повукао тужбу за износ од 23.272,37 ЕУР-а а што првостепени суд није имао у виду када је донео ожалбену одлуку већ је тужбени захтев одбио за цео износ од 39.012,64 EUR-а. Тужилац није и за износ од 15.740,27 ЕУР-а повукао тужбу (23.272,37 ЕУР-а + 15.740,27 ЕУР-а = 39.012,64 EUR-а) па је из тог разлога потврђена првостепена пресуда у делу става II изреке којим је одбијен тужбени захтев за износ од 15.740,27 ЕУР-а са каматом према стопи коју прописује Централна Европска банка почев од 26.06.2001. године до исплате. Како је тужилац повукао тужбу за износ од 23.272,37 ЕУР-а, доносећи ожалбену пресуду првостепени суд је од већ прецизираног, умањеног тужбеног захтева, за износ који је правноснажно утврђен према Републици Србији још једном, неосновано, умањио тужбени захтев према туженом, па произлази да је тужиоцу у том делу неоснован одбијен тужбени захтев уз образложење да је потраживање прешло на Републику Србију и да тужилац није активно легитимисан. Из наведених разлога је ожалбена пресуда у том делу преиначена и усвојен је тужбени захтев за износ од 23.272,37 ЕУР-а са каматом према стопи коју прописује Централна Европска банка почев од 26.06.2001. године до исплате.

Првостепени суд је и приликом одлучивања о камати, погрешно утврдио чињенично стање и погрешно применио материјално право.

Првостепени суд је у ожалбеној пресуди погрешно утврдио да тужилац према туженом има обавезе у иностраној валути, EUR и USD, јер обавеза туженог према тужиоцу по основу наведених уговора гласи на динаре, са валутном клаузулом. У складу са наведеним, тужилац је пријавио оспорено потраживање у динарима обрачунато помоћу валутне клаузуле по продајном курсу Народне банке Србије за EUR и USD на дан отварања стечаја, односно уговореном курсу за индексирани динарски кредит, јер је у тренутку отварања стечаја тужилац према

туженом имао потраживање у домаћој валути-динарима, а не иностраној валути, а коју чињеницу је утврдио и судски вештак у свом налазу и мишљењу.

Дакле, у стечајном поступку који се води против туженог, тужилац има право намирења потраживања према туженом у динарима у складу са уговореним курсом-продајним курсом Народне банке Србије обзиром да тужилац нема потраживања у иностраној валути која би се у стечајном поступку обрачунавала у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан отварања стечајног поступка. Сем наведеног, у овом поступку се потраживање тужиоца, уколико је основано, само утврђује а у стечајном поступку се исто намирује у складу са Законом о стечајном поступку што значи да ће се и камата тужиоцу која је утврђена у овом поступку намирити у складу са Законом о стечајном поступку, а у смислу члана 69. став 3. и 4., за период после подношења предлога за покретање стечајног поступка обрачунава се и плаћа камата ако после намирења осталих потраживања постоје расположива средства за исплату из чега следи да ће се камата исплатити уколико се стекну законом прописани услови.

Из наведених разлога ожалбена пресуда је преиначена и у делу у коме је тужилац тражио да се утврди потраживање на име камате па је одлучено као у ставу III изреке.

Жалба тужиоца изјављена против става I изреке пресуде одбачена, је као недозвољена, применом члана 378. став 3. Закона о парничном поступку, због недостатка правног интереса јер је тужилац у том делу успео у спору у целости.

Одлучујући о трошковима другостепеног поступка овај суд је тужиоцу досудио износ од 164.958,00 динара (рачунајући на вредност спора за који је тужилац успео у спору 23.272,37 EUR-а, односно 2.787.885,55 динара) и то по 82.479,00 динара на име судске таксе на жалбу и другостепену одлуку по жалби, а применом члана 161 Закона о парничном поступку.

Са изложеног, применом члана 390. Закона о парничном поступку и 394. истог закона, одлучено је као у изреци.

СВ/ВМ/СР

Председник већа – судија
Татјана Ђурица, с. р.

За тачност отправка